

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/19/2022
Identifikačné číslo spisu: 8717011050
Dátum vydania rozhodnutia: 07.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8717011050.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného S. A. pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 7. júna 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. A. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. apríla 2021, sp. zn. 6To/49/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. A. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo 4. marca 2020, sp. zn. 5T/71/2017, bol obvinený S. A. uznaný za vinného v bode I a v bode II zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode I

- ako konateľ obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o., so sídlom W. XX, A., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX vystupujúc v mene obchodnej spoločnosti ako osoba zodpovedná za riadne odvádzanie daňových povinností, vedomý si svojej povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, v riadnom daňovom priznaní obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2010, ktoré bolo podané dňa 25. októbra 2010 na Daňovom úrade Poprad, uplatnil v mene obchodnej spoločnosti vedome v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 342.161,71 eur a to napriek tomu, že obchodná spoločnosť A. A. W., s.r.o. v rozpore s § 19 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a porušením bodov 6.1 písm. (i), 6.2, 6.3 a 6.5 písm. (i) zmluvy o dielo zo dňa 1. marca 2010, uzatvorenej medzi objednávateľom občianskym združením Z. W. S., so sídlom O. X, Bratislava, IČO:

XX XXX XXX a spoločnosťou W. V. V. A., s.r.o., so sídlom S. X, N., IČO: XX XXX XXX a zhotoviteľom spoločnosťou A. A. W., s.r.o., ktorej predmetom bola rekonštrukcia zimného štadióna v Kežmarku a v rozpore s § 19 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a porušením bodov 6.1 písm. (i), 6.2, 6.3 a 6.5 písm. (i) zmluvy o dielo zo dňa 1. marca 2010, uzatvorenej medzi objednávateľom občianskym združením Z.Ý. W. S., so sídlom O. X, N., IČO: XX XXX XXX a spoločnosťou W. V. V. A., s.r.o., so sídlom S. X, N., IČO: XX XXX XXX a zhotoviteľom spoločnosťou A. A. W., s.r.o., ktorej predmetom bola rekonštrukcia zimného štadióna v Levoči, nevystavila objednávateľovi čiastkové faktúry za skutočne vykonané práce, ktoré obchodná spoločnosť A. A. W., s.r.o. skutočne dodala objednávateľovi na základe uskutočnených subdodávok a vystavených faktúr pre obchodnú spoločnosť A. A. W., s.r.o., a to faktúra číslo 0433012010, interné číslo 3133/10 zo dňa 15. júla 2010 s dátumom zdaniteľného plnenia 15. júla 2010 od dodávateľa Z. A. s.r.o., A. Y. X, U., IČO: XX XXX XXX, v cene 57.766,21 eur, z toho DPH vo výške 9.223,17 eur, faktúra číslo 2010148, interné číslo 3136/10 zo dňa 30. júla 2010 s dňom dodania 30. júla 2010 od dodávateľa Z. s.r.o., M. XX, Prešov, IČO: XX XXX XXX v cene 11.602,50 eur, z tohto DPH vo výške 1.852,50 eur, faktúra číslo 10378, interné číslo 3137/10 zo dňa 30. júla 2010 s dňom zdaniteľného plnenia 30. júla 2010 od dodávateľa H. Z. Z. a.s., N. X, IČO: XX XXX XXX, v cene 411.224,36,-eur, z toho DPH vo výške 65.657,67 eur, faktúra číslo 20100209, interné číslo 3142/10 zo dňa 5. augusta 2010 s dátumom dodania plnenia 5. augusta 2010 od dodávateľa H. Y. s.r.o., A. XXXX, A., IČO: XX XXX XXX, v cene 4.374,58 eur, z toho DPH vo výške 698,46,-eur, faktúra číslo 5221120710, interné číslo 3147/10 zo dňa 31. júla 2010 s dňom zdaniteľného plnenia 31. júla 2010 od dodávateľa H. A., miesto podnikania U. XXXX/X, G., IČO: XX XXX XXX, v cene bez DPH 298,74 eur, DPH vo výške 56,76 eur, faktúra číslo 10459, interné číslo 3156/10 zo dňa 31. augusta 2010 s dátumom zdaniteľného plnenia 31. augusta 2010 od dodávateľa H. Z. Z. a.s., N. X, IČO XX XXX XXX, v cene 817.893,50 eur, z toho DPH vo výške 130.588,04 eur, faktúra číslo 10413, interné číslo 3164/10 zo dňa 31. júla 2010 s dátumom zdaniteľného plnenia 31. júla 2010 od dodávateľa H. Z. Z. a.s., N. X, IČO XX XXX XXX, v cene 780.599,86 eur, z toho DPH vo výške 124.633,59 eur, faktúra číslo 7010000077, interné číslo 3168/10 zo dňa 23. septembra 2010 s dňom dodania 23. septembra 2010 od dodávateľa Z. s.r.o., Z. XXXX, O., IČO: XX XXX XXX, v cene 18.661,82 eur, z toho DPH vo výške 2.979,62 eur, faktúra č. 20100263, interné číslo 3174/10, zo dňa 30. septembra 2010 s dátumom dodania 30. septembra 2010 od dodávateľa H. Y., s.r.o., A. XXXX, A., DIČ: XXXXXXXXXXXX v celkovej cene 112,10 eur, z toho DPH vo výške 17,90 eur, faktúra č. 20100222, interné číslo 3177/10, zo dňa 20. augusta 2010 s dátumom dodania 19. augusta 2010 od dodávateľa H. Y., s.r.o., A. XXXX, A., DIČ: XXXXXXXXXXXX v celkovej cene 371,95 eur, z toho DPH vo výške 59,39 eur, faktúra č. 10454, interné číslo 3187/10, zo dňa 27. augusta 2010 s dátumom dodania 27. augusta 2010 od dodávateľa H. Z. Z., a.s., N. X, A. P. N. XX, H., DIČ: XXXXXXXXXXXX v celkovej cene 183 756,75 eur, z toho DPH vo výške 29.339,31 eur a teda na základe týchto uskutočnených zdaniteľných plnení bol daňový subjekt A.Á. A. W., s.r.o. povinný v zmysle uzatvorených zmlúv o dielo vystaviť faktúry pre svojho odberateľa, čím by vznikla spoločnosti A. A. W., s.r.o. vlastná daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3. štvrtrok 2010 najmenej vo výške najmenej 365.106,20 eur, čím takto S. A. v mene obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. vedome neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 342.161,71 eur a skrátil daň z pridanej hodnoty vo výške 24.768,49 eur,

v bode II

- ako konateľ obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o., so sídlom W. XX, A., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX vystupujúc v mene obchodnej spoločnosti ako osoba zodpovedná za riadne odvádzanie daňových povinností, vedomý si svojej povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, v riadnom daňovom priznaní obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2010, ktoré bolo podané dňa 25. januára 2011 na Daňovom úrade Poprad a dodatočnom daňovom priznaní obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2010, ktoré bolo podané dňa 25. februára 2011 na Daňovom úrade Poprad, uplatnil v mene obchodnej spoločnosti vedome v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty napriek tomu, že obchodná spoločnosť A. A. W., s.r.o. v rozpore s § 19 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a porušením bodov 6.1 písm. (i),

6.2, 6.3 a 6.5 písm. (i) zmluvy o dielo zo dňa 1. marca 2010, uzatvorenej medzi objednávateľom občianskym združením Z. W. S., so sídlom O. X, N., IČO XX XXX XXX a spoločnosťou W. V. V. A., s.r.o., so sídlom S. X, N., IČO: XX XXX XXX a zhotoviteľom spoločnosťou A. A. W., s.r.o., ktorej predmetom bola rekonštrukcia zimného štadióna v Kežmarku a v rozpore s § 19 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a porušením bodov 6.1 písm. (i), 6.2, 6.3 a 6.5 písm. (i) zmluvy o dielo zo dňa 1. marca 2010, uzatvorenej medzi objednávateľom občianskym združením Z. W. výbor, so sídlom O. X, Bratislava, IČO: XX XXX XXX a spoločnosťou W. V. V. A., s.r.o., so sídlom S. X, N., IČO: XX XXX XXX a zhotoviteľom spoločnosťou A. A. W., s.r.o., ktorej predmetom bola rekonštrukcia zimného štadióna v Levoči, nevystavila objednávateľovi čiastkové faktúry za skutočne vykonané práce, ktoré obchodná spoločnosť A. A. W., s.r.o. skutočne dodala objednávateľovi na základe uskutočnených subdodávok a vystavených faktúr pre obchodnú spoločnosť A. A. W., s.r.o., a to faktúra číslo 10710, interné číslo 3175/10 zo dňa 31. októbra 2010 s dátumom dodania 31. októbra 2010 od dodávateľa H. Z. Z. a.s., N. X, IČO: XX XXX XXX, v cene 61.935,60 eur, z toho DPH vo výške 9.888,88 eur, faktúra číslo 10817, interné číslo 3178/10, zo dňa 30. novembra 2010 s dátumom dodania 30. novembra 2010 od dodávateľa H. Z. Z. a.s., N. X, IČO: XX XXX XXX, v cene 115.450,01 eur, z toho DPH vo výške 18.433,21 eur, faktúra číslo 212010, interné číslo 3183/10 zo dňa 14. decembra 2010 od dodávateľa A. O. A. v cene bez DPH 8.656,00 eur, z toho DPH vo výške 1.644,64 eur a teda na základe týchto uskutočnených zdaniteľných plnení bol daňový subjekt A. A. W., s.r.o. povinný v zmysle uzatvorených zmlúv o dielo vystaviť faktúry pre svojho odberateľa, čím by vznikla spoločnosti A. A. W., s.r.o. vlastná daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty a teda za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2010 uplatnil neoprávnené v mene obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty najmenej vo výške najmenej vo výške 29.966,73 eur, čím tak za zdaňovacie obdobia III. a IV. štvrťrok 2010 v rozpore s ustanovením § 19 ods. 3, § 49 ods. 2 a § 79 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov uplatnil v mene obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. nárok na nadmerný odpočet vo výške 372.128,44 eur a zároveň za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2010 skrátil daň z pridanej hodnoty vo výške 24.768,49 eur.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu obchodných spoločností vo výmere 6 rokov.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného S. A. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom z 28. apríla 2021, sp. zn. 6To/49/2020, v spojení s opravným uznesením zo 14. júna 2021, sp. zn. 6To/49/2020, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému S. A. uložil podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona krajský súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu v obchodných spoločnostiach vo výmere 5 rokov.

II.

Dovolanie
a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému rozsudku Okresného súdu Poprad podal obvinený S. A. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Karola Pudláka písomným podaním z 9. decembra 2021, podaným osobne toho istého dňa, bez uvedenia dovolacieho dôvodu.

Podané dovolanie odôvodnil v podstate zhodne ako odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu tým, že vykonané dokazovanie v prípravnom konaní a v konaní pred súdom nezodpovedá výrokom o vine a treste z dôvodu porušenia základných zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, ako aj § 15, § 19 ods. 1, § 276 a § 277 Trestného zákona. Už v uznesení o vznesení obvinenia, ako aj v následnej obžalobe a rozsudku, ktorým bol uznaný za vinného, sú podľa jeho názoru uvedené skutočnosti v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku a zároveň v odôvodnení rozsudku absentujú vyjadrenia svedkov, na ktoré v priebehu konania poukazoval a ktoré svedčia o jeho nevine, a to, že spoločnosť A. A. W., s.r.o. si pri svojom vzniku, v čase keď obvinený nebol jej konateľom, zabezpečila ekonomické a účtovné služby u O. H., ktorá v prípravnom konaní i v konaní pred súdom uviedla, že všetku agendu riešila výlučne s Ing. A. N. a odo dňa, keď sa stal obvinený konateľom spoločnosti (13. októbra 2010) s ním riešila iba daňové kontroly, ktorých sa musel ako konateľ zúčastniť. Táto svedkyňa taktiež vypovedala o tom, že obvineného neinformovala, že spoločnosti vznikol nadmerný odpočet DPH za obdobie 3. a 4. štvrťroku 2010 a že komunikácia prebiehala aj prostredníctvom sekretárky M. A..

Vô vzťahu ku skutku pod bodom 1) rozsudku prvostupňového súdu obvinený uviedol, že v prípade dokazovania je potrebné dokazovať aj pohnútku páchatel'a zadovážiť sebe alebo inému majetkový prospech ako fakultatívny znak subjektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012.

Zodpovednosť a vedomosť konateľa uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku nemožno podľa obvineného subsumovať pod subjektívnu stránku skutkovej podstaty zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 a zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona účinného od 1. januára 2016 s poukazom na § 135a Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého „Konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov.“ Zodpovednosť obvineného za riadne odvádzanie daňových povinností je vyvedená aj z § 2, § 13, § 56 ods. 4 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, avšak v trestnom konaní je potrebné preukázať mu subjektívnu stránku trestného činu, teda úmysel. Pri trestnom čine skrátenia dane sa pritom úmysel musí vzťahovať nielen na to, že sa daň skrácuje, ale aj na to, že tak páchatel' robí v určitom, Trestným zákonom predpokladanom rozsahu; pri zločine neodvedenia dane sa úmysel musí vzťahovať nielen na zadováženie neoprávneného prospechu sebe alebo inému, ale aj na to, že nárok na vrátenie DPH bol úmyselne uplatňovaný neoprávnené. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že nakoľko spoločnosť A. A. W., s.r.o. poverila vedením účtovníctva svedkyňu O. H., ktorá mala pripraviť daňové priznanie v súlade s právnymi predpismi, on ako konateľ spoločnosti nemohol zaviniť spáchanie trestných činov uvedených v obžalobe.

Z vykonaného dokazovania podľa obvineného vyplynulo, že svedkyňa O. H. vedela o tom, že spoločnosť A. A. W., s.r.o. má z minulých zdaňovacích období daňovú povinnosť, resp. daňový nedoplatok, avšak keďže žiadna z vystavených faktúr nebola spoločnosti uhradená, táto nebola schopná uhradiť svoju daňovú povinnosť. Svedok Ing. N. a svedkyňa H. podľa obvineného pravdepodobne vedeli o tom, že aj keby spoločnosti v budúcnosti vznikol nárok na nadmerný odpočet DPH, nebol by jej vyplatený, pretože by bol započítaný s povinnosťou zaplatiť DPH, ktorá spoločnosti v minulých zdaňovacích obdobiach vznikla. Z tohto dôvodu obvinený považuje za nesprávny záver súdu o tom, že by bolo preukázané, že spoločnosť si chcela uplatniť nadmerný odpočet DPH za účelom získania neoprávneného majetkového prospechu. Ak by aj spoločnosť dostala nadmerný odpočet DPH a správca dane by tento nadmerný odpočet započítal, aj tak by spoločnosť ostala daňovým dlžníkom, pretože

povinnosť zaplatiť DPH z minulých zdaňovacích období bola vo väčšom rozsahu.

V ďalšej časti podaného dovolania poukázal obvinený na to, že konateľom spoločnosti A. A. W., s.r.o. sa stal 13. októbra 2010, preto skutočnosti, ktoré vyplývajú z daňového priznania dane z pridanej hodnoty za 3. štvrtrok 2010, sa stali pred jeho menovaním za konateľa. Znamená to, že nemohol vystaviť faktúry pre odberateľa, pretože v tom čase nebol konateľom ani zamestnancom spoločnosti, do 13. októbra 2010 boli konateľmi danej spoločnosti Ing. N. a JUDr. A.. Svedok Ing. N. pritom v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní 12. marca 2018 uviedol, že faktúry 2001/11 a 2002/11 vystavené 8. februára 2011 na celkovú sumu 864.499,23 eur vystavil on, čo podľa obvineného preukazuje, že aj po skončení funkcie konateľa mal Ing. N. ako generálny projektový manažér v náplni práce okrem iného aj vystavovanie faktúr. Obvinený preto nemal v kompetencii vystavovanie faktúr ani riadenie projektov „Rekonštrukcia, prístavba a modernizácia Zimného štadióna v Kežmarku“ ani „Rekonštrukcia, prístavba a modernizácia Zimného štadióna v Levoči.“ O tom, že daňový úrad preveruje v spoločnosti A. A. W., s.r.o. vystavenie faktúr pre odberateľov za 3. a 4. kvartál 2010 sa obvinený dozvedel až niekedy na jar 2011, keď sa s ekonómkou pani H. zúčastnil jedného ústneho pojednania daňovej kontroly. Uvedené skutočnosti potvrdila svedkyňa H., svedok Ing. N., svedok JUDr. A., pričom sú podľa obvineného zdokladované aj listinnými dôkazmi, a to zápisnicou z mimoriadneho valného zhromaždenia konaného 13. októbra 2010, z ktorej vyplýva vymenovanie nového konateľa spoločnosti, obvineného S. A., pričom svedok Ing. N. na uvedenom hlavnom zhromaždení nebol a teda žiadnym spôsobom nového konateľa neinformoval o stave spoločnosti a o povinnosti urobiť opatrenia za účelom predídenia škodám, čo napokon svedok i potvrdil v rámci svojho výsluchu v prípravnom konaní dňa 2. novembra 2016.

Vô vzťahu k bodu 1) rozsudku prvostupňového súdu obvinený uviedol, že v čase, keď bola spoločnosť A. A. W., s.r.o. podľa obžaloby povinná vystaviť faktúry pre svojho odberateľa, on ešte nebol konateľom spoločnosti a nemohol tieto faktúry vystaviť, čo potvrdzujú aj výsluchy svedkov H., Bc. S., Ing. F., ako aj listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu. Obvinený pritom nesúhlasí s tvrdením svedka Ing. N., že po skončení na pozícii konateľa už nemal v kompetencii vystavovanie faktúr ani zastupovanie spoločnosti pred správcou dane, pretože podľa pracovnej zmluvy aj podľa splnomocnenia, ktoré mu bolo udelené, bol práve Ing. N. tým, kto spoločnosť riadil a dával pokyny zamestnancom a dodávateľom. O uvedenej skutočnosti svedčí podľa obvineného aj to, že Ing. N. vystavil faktúry č. 2001/11 a 2002/11 na celkovú sumu 864.499,23 eur.

Obvinený taktiež poukázal na to, že vyjadrenie, že spoločnosť neočakávala vyplatenie DPH, nie je jeho vyjadrením (ako to tvrdí prvostupňový súd), ale vyjadrením svedkyne O. H., pričom táto svedkyňa taktiež opakovane potvrdila, že obvineného neinformovala o tom, že spoločnosti vznikol nadmerný odpočet DPH ani o tom, že spoločnosť má daňovú povinnosť z minulých období. V jeho možnostiach pritom nebolo ani skontrolovať daňové priznanie, pretože na kontrolu daňového priznania by musel opätovne skontrolovať všetky účtovné doklady, navyše, on sám nemá žiadne účtovné ani ekonomické vzdelanie a z tohto dôvodu by toho ani nebol schopný.

Celé predmetné trestné konanie považuje obvinený za nedôvodné, pretože ak je pravdou, že spoločnosť A. A. W., s.r.o. mala povinnosť v zmysle zmlúv o dielo vystaviť faktúry a nevystavila ich, ide o možné pochybenie spoločnosti v čase pred jeho menovaním za konateľa spoločnosti. Súd sa však podľa obvineného vôbec nezaoberal tým, či to tak naozaj malo byť, pričom aj orgány činné v trestnom konaní iba prevzali závery správcu dane do trestného konania a nevykonali v tejto súvislosti žiadne dokazovanie. Rovnako tak nepreverovali ani skutočnosti uvádzané svedkom Ing. N. v rámci jeho výsluchu, a to či stavby „Rekonštrukcia, prístavba a modernizácia Zimného štadióna v Kežmarku“ a „Rekonštrukcia, prístavba a modernizácia Zimného štadióna v Levoči“ boli pozastavené, a teda žiadna z faktúr od dodávateľov nemala byť vystavená, resp. či je pravdivým vyjadrenie Ing. N. o tom, že všetky faktúry, ktoré mali byť vystavené, vystavené boli.

Obžalovaný opakovane zdôraznil, že nekonal v úmysle nikoho obohatiť alebo skrátiť daň a daňové priznanie podpísal v dobrej viere, že sú spracované správne, čo podľa jeho názoru potvrdila aj svedkyňa

H.

V závere podaného dovolania obvinený uviedol, že ústne odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove nekorešponduje v celom rozsahu s jeho písomným vyhotovením, pretože predseda senátu po vyhlásení rozsudku uvádzal okrem iného aj to, že je pravdou, že v obžalobe mali byť zahrnuté aj ďalšie osoby, ktoré boli zodpovedné za vedenie účtovníctva do dňa keď sa obvinený stal konateľom, avšak v písomnom vyhotovení rozsudku tieto skutočnosti uvedené nie sú.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/49/2020, ako aj rozsudok Okresného súdu Poprad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad (ďalej len „prokurátor“) písomným podaním z 5. januára 2022, v ktorom uviedol, že rozhodnutia Okresného súdu Poprad a Krajského súdu v Prešove považuje za zákonné a správne, pričom dôvody dovolania obvineného považuje za účelové, nakoľko súd v odôvodnení rozsudku poukázal na skutkovo a právne významné skutočnosti, ktoré odôvodňujú uznanie viny obvineného, ako aj uložený druh a výmeru trestu.

Dôkazy vykonané v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní podľa prokurátora nepochybne preukázali, že zo strany obvineného došlo k naplneniu znakov skutkových podstat zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 4 Trestného zákona, a to aj ich objektívnej a subjektívnej stránky. Poukázal pritom na § 5 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého poverením vedenia účtovníctva inou osobou sa účtovná jednotka nezbavuje zodpovednosti za vedenie účtovníctva, zostavenie a predloženie účtovnej závierky a za preukázateľnosť účtovníctva v rozsahu podľa zákona o účtovníctve. Poukázal taktiež na § 135a ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov, podľa ktorého bol S. A. ako konateľ obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a to aj s ohľadom na plnenie daňových povinností obchodnej spoločnosti. K tvrdeniu obvineného, že nemal ekonomické vzdelanie a nebol spôsobilý na riešenie ekonomických a účtovných povinností obchodnej spoločnosti, prokurátor poukázal na § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, s tým, že ak S. A. ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti nedisponoval adekvátnymi vedomosťami o obsahu daňových zákonov, respektíve daňovej povinnosti obchodnej spoločnosti, mal postupovať pred podaním daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia III. štvrťrok 2010 a IV. štvrťrok 2010 v súlade s odbornou starostlivosťou, a teda tak, aby tieto vedomosti nadobudol alebo mal tieto informácie získať prostredníctvom účtovníčky spoločnosti, ktorú obchodná spoločnosť A. A. W., s.r.o. mala. Súčasťou odbornej starostlivosti je aj schopnosť štatutárneho orgánu rozpoznať, ktoré činnosti už presahujú jeho vedomosti, t. j. na ktoré činnosti už štatutárny orgán potrebuje konkrétne odborné znalosti, ktorými nedisponuje a preto musí ich výkon zabezpečiť poskytnutím potrebnej pomoci kvalifikovanej osoby. Zákonná požiadavka konať s odbornou starostlivosťou teda predpokladá, že štatutárny orgán rozpozná nevyhnutnosť odbornej pomoci špeciálne kvalifikovaného subjektu a takúto pomoc zabezpečí.

Prokurátor taktiež poukázal na to, že obvinený na jednej strane uvádza, že nemá, resp. nemal znalosti ekonomického charakteru, no na strane druhej uvádza, že nadmerný odpočet by bolo možné započítať oproti daňovej povinnosti za iné zdaňovacie obdobia, v ktorých spoločnosti A. A. W., s.r.o. vznikla daňová povinnosť, čím by nedošlo ani k vyplateniu nadmerného odpočtu a nebol by tak získaný majetkový prospech obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. Z uvedeného podľa prokurátora vyplýva, že obvinený mal určité minimálne znalosti z oblasti daňových predpisov. K tvrdeniu obvineného, že vrátenie nadmerného odpočtu DPH by nebolo možné považovať za majetkový prospech spoločnosti, prokurátor uviedol, že každé majetkové plnenie, na ktoré by vznikol obchodnej spoločnosti nárok, by bol zároveň majetkovým prospechom a to bez ohľadu na to, ako by boli tieto finančné prostriedky následne použité. Vykonané dokazovanie bez akýchkoľvek pochybností preukázalo, že to bol práve S. A., ktorý svojim

aktívnym konaním, a to podaním daňových priznaní obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia III. štvrťrok 2010 a IV. štvrťrok 2010, v ktorých v mene obchodnej spoločnosti A. A. W., s.r.o. uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, resp. nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, v dôsledku čoho v rozpore so zákonom ponížil daňovú povinnosť obchodnej spoločnosti a uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty, resp. nárok na vrátenie nadmerného odpočtu a zároveň ponížil tak daňovú povinnosť obchodnej spoločnosti na dani z pridanej hodnoty.

Z dôvodu absencie dôvodu dovolania podľa § 371 Trestného poriadku prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. A., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Karola Pudláka, odmietol. V prípade nariadenia verejného zasadnutia vo veci prokurátor navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného zamietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 10. marca 2022.

Po predložení dovolania predseda senátu dovolacieho súdu po zistení, že v dovolaní obvineného absentuje uvedenie dôvodu dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, vyzval podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku obhajcu obvineného na odstránenie tohto nedostatku, ako aj na odstránenie nezrovnalosti spočívajúcej v tom, že dovolanie podal obvinený proti rozsudku Okresného súdu Poprad, hoci v petíte dovolania navrhuje zrušiť aj rozsudok Krajského súdu v Prešove.

Na túto výzvu odpovedal obhajca obvineného JUDr. Karol Pudlák písomným podaním z 24. mája 2022, v ktorom uviedol, že dovolanie podáva proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo 4. marca 2020, sp. zn. 5T/71/2017, ako aj proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. apríla 2021, sp. zn. 6To/49/2020, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a ako dôvod dovolania zároveň uplatňuje aj konanie na súde prvého stupňa, nakoľko vytyčkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. (rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

Skutok, ktorým sa obvinený uznáva za vinného musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa uznáva obvinený za vinného (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12, roč. 2009).

Obvinený v podanom dovolaní v podstate namieta nedostatočné a nenáležité objasnenie skutku, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, a to s poukazom na to, že v čase vystavovania faktúr za III. štvrt'rok 2010 nebol konateľom spoločnosti, ako aj s poukazom na to, že o nesprávnostiach v účtovných podkladoch nemal vedomosť z dôvodu, že tieto spracovávala externá účtovníčka, ako aj z dôvodu, že nemá ekonomické vzdelanie.

K tomu je však potrebné uviesť, že dovolacie námietky obvineného sa primárne vzťahujú k posudzovaniu skutkového stavu veci a k hodnoteniu vykonaných dôkazov, teda ide o tzv. námietky skutkové, t. j. námietky týkajúce sa preskúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré však dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku v rámci dovolania podaného obvineným nemôže skúmať ani meniť. Skutkovými námietkami by sa dovolací súd mohol zaoberať len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý môže v podanom dovolaní uplatniť iba minister spravodlivosti, aj to len v prípade, ak bol skutkový stav na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Predmetom prieskumu v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť iba správnosť právnej kvalifikácie skutku vymedzeného v skutkovej vete rozhodnutí súdov nižších stupňov, resp. správnosť použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Prieskum skutkového stavu, resp. skutkové námietky v rámci dovolania podaného obvineným nepatria medzi dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Na vyššie uvedenom závere nič nemení ani obvineným namietané nepreukázanie subjektívnej stránky

trestných činov, zo spáchania ktorých bol uznaný za vinného, a to s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého:

„Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že nakoľko dovolacie námietky obvineného sa vzťahujú výlučne k otázkam posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, nemožno v predmetnej veci konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre úplnosť sa žiada doplniť, že pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namieta nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorom má absentovať časť ústneho odôvodnenia prednesená na verejnom zasadnutí, najvyšší súd mu dáva do pozornosti § 371 ods. 7 Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného S. A. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.